

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ 33 (1996)

Αγάπη

Γιώργος Καβάγιας

Copyright © 2022, Γιώργος Καβάγιας

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Καβάγιας Γ. (2022). Αγάπη. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 101–114. извлечено от <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29273>

Αγάπη

Διήγημα του
ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΒΑΓΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, πάνε πολλά χρόνια, ήμουν περιοδεύων παραγγελιοδόχος και πλασιέ. Ταξίδενα διαρκώς στην επαρχία. Συχνά η δουλειά, μ' ανάγκαζε να επισκεφτώ μέρη στα οποία, μ' άλλες προϋποθέσεις, ούτε θα πέρναγε από το νου μου ότι θα βρεθώ. Τύχαινε ν' ανακαλύψω, κυριολεκτικά, κωμοπόλεις και χωριά, τόσο απομονωμένα, που ένιωθα σα να βρισκόμουνα στην άκρη του κόσμου. Μην ξεχνάμε πως, εκείνη την εποχή, δεν υπήρχε οδικό δίκτυο της προκοπής. Σε μερικά χωριά, δεν έφτανε καν αυτοκίνητο.

Οδηγούσα το αυτοκίνητό μου, ένα ταλαιπωρημένο Φολξβάγκεν, σκαραβαίο, του οποίου το πράσινο χρώμα είχε ξεθωριάσει, τα λάστιχα είχαν γίνει γυαλί απ' τη χρήση, το μοτέρ δεν τραβούσε πια, τα φρένα δεν πιάνανε καλά.

Κουβαλούσα και μερικά εμπορεύματα πρώτης ανάγκης, μικρού όγκου, που τα πουλούσα στα μαγαζιά των χωριών.

Ταξίδενα λοιπόν διαρκώς και η τύχη ή η κακοτυχία μου, μ' έριξε μερικές φορές σε περιπέτειες και φασαρίες, τις οποίες είτε αθέλητα προκάλεσα ή απλώς με μπλέξανε. Είχα και ερωτικές ιστορίες. Ήμουνα νέος και καλοφτιαγμένος κι άρεσα στις επαρχιωτοπούλες, ίσως και λόγω ξενομανίας. Δε μου λείπανε λοιπόν οι φιλενάδες, ακόμα και σε μικρές πόλεις, όπου τα ήθη είναι πιο αυστηρά, υποτίθεται.

Εκείνο το φθινόπωρο, πάνε τόσα χρόνια από τότε, έζησα μια περιπέτεια, που όταν τη θυμάμαι σήμερα, μου φαίνεται σα να μη συνέβηκε πραγματικά, ότι την ονειρεύτηκα και νιώθω όπως όταν ξυπνώ από εφιάλτη, όπου για κάμποση ώρα δεν είμαι σίγουρος αν όλ' αυτά τα ονειρεύτηκα ή έγιναν όντως.

Μόλις είχα πάρει μερικές καλές παραγγελίες, θυμάμαι και λογάριασα, με τα λεφτά που θα έβγαζα και μ' όσα είχα μαζεμένα, ν' αλλάξω το παλιό μου αυτοκίνητο, μ'

ένα πιο καινούργιο. Θα είχα καμιά ώρα που ταξίδευα, απ' το πρωί που είχα ξεκινήσει από μια κωμόπολη και είχα πάρει ένα δρόμο που τραβούσε βόρεια. Κάθε τόσο, κωματόδρομοι ξεκινούσαν, δεξιά και αριστερά από τον κυρίως δρόμο, τον ασφαλτοστρωμένο, οι οποίοι οδηγούσαν σε χωριά και συνοικισμούς. Τότε δεν υπήρχαν πινακίδες, οι οποίες να δείχνουν πού πας ή ν' αναφέρουν ονόματα χωριών.

Ο διάολος μ' έβαλε, ν' αφήσω τον κεντρικό δρόμο και να στρίψω σ' έναν απ' αυτούς τους κωματόδρομους. Παραπέρα, βρέθηκα σε σταυροδρόμι. Είπα να δοκιμάσω την τύχη μου, παίρνοντας κάποιον από τους τρεις δρόμους που ξεκινούσαν από κει. Τώρα, γιατί να διαλέξω ειδικά αυτόν; Η μοίρα, που λένε...

Αφηρημένος, με τις σκέψεις στα τόσα προβλήματα που μ' απασχολούσαν, δεν κατάλαβα πόσην ώρα οδηγούσα. Δεν έδωσα και σημασία, άλλωστε. Το ρεζερβουάρ, το είχα γεμίσει το πρωί, ξεκινώντας. Έτσι, δεν φοβόμουνα μη μείνω από βενζίνη.

Δεν ήξερα πού ακριβώς βρισκόμουνα κι όταν αργότερα, που η περιπέτειά μου είχε τελειώσει και βρέθηκα μακριά και ασφαλής, θέλησα να βρω στο χάρτη, το χωριό όπου συνέβηκαν όσα θα διηγηθώ, στάθηκε αδύνατο να βρω το μέρος, αφού δεν έμαθα ποτέ τ' όνομά του.

Εκεί λοιπόν που οδηγούσα, παραδομένος στις σκέψεις μου, είδα μετά από μια στροφή, απέναντι, σε απόσταση χιλιομέτρου, ένα χωριό. Ο δρόμος οδηγούσε εκεί. Σπίτια δίπατα, πέτρινα, παλιά όλα, με σκεπές από κεραμίδια ή πλάκες. Στη μέση, εξέίχε ένα ψηλό καμπαναριό. Το μέρος γύρω, ήτανε ίσιο, κάμπος δηλαδή.

Ωραία σκέφτηκα, καθώς πλησίαζα τα πρώτα σπίτια. Θα δω τι μπορώ να κάνω κι εδώ, θα φάω και ίσως διανυκτερεύσω, αν βραδιάσω στο χωριό. Ήτανε κιόλας απομεινός. Έκανε ζέστη.

Μου έδωσε στην αρχή την εντύπωση, πως επρόκειτο για μικρό χωριό, έτσι όπως φαινότανε από το δρόμο, επίπεδο, με λίγα σπίτια. Μπαίνοντας μέσα όμως, διαπίστωσα πως επρόκειτο για μεγάλη κωμόπολη, στενόμακρη, χτισμένη κατά μήκος του κεντρικού δρόμου. Για κάποιον που ερχότανε απ' αυτόν, τα πρώτα σπίτια κρύβανε τα υπόλοιπα, τα οποία εκτείνονταν σε μεγάλη απόσταση, προς τα πέρα.

Μόλις προχώρησα λίγο μέσα στο χωριό, παρατήρησα κάτι ασυνήθιστο. Οι δρόμοι ήτανε γεμάτοι κόσμο, με μάλλον καλά ρούχα. Θα έχουν πανηγύρι, σκέφτηκα. Παντού χώμα κάτω, πράγμα συνηθισμένο για κείνη την εποχή. Αυτό ήταν και η αιτία για τη σκόνη, που είχε σηκωθεί από τα πόδια τόσων ανθρώπων που πηγαينوερχότουσαν στους κωμάτινους δρόμους και θόλωνε την ατμόσφαιρα. Θάλεγε κανείς, ότι όλο το χωριό είχε ξεπορτίσει. Ένα βουητό κυριαρχούσε από το πλήθος που γέμιζε τους δρόμους και γινόταν όλο και πυκνότερο καθώς πλησίαζα στο κέντρο, οδηγώντας αργά. Γύριζαν και με κοίταζαν, όλοι ανεξαιρέτως, μ' ένα ύφος μάλλον έκπληκτο και καταφανή περιέργεια. Ίσως γιατί, σπανίως έβλεπαν αυτοκίνητο στα μέρη τους, έστω κι ένα γεραλέο Φολξβάγκεν. Εξάλλου, εκείνη την εποχή, ελάχιστα ιδιωτικά κυκλοφορούσαν, ακόμα και σε μεγάλες πόλεις.

Ο δρόμος, πιο πέρα, έστριβε ελαφρώς προς τ' αριστερά και σε λίγο βρέθηκα σε μια πλατεία, η οποία άρχιζε απ' το δρόμο κι εκτείνονταν καμιά σαρανταριά μέτρα δε-

ξιά μου. Εκεί που τέλειωνε η πλατεία, στο δρόμο, δεξιά μου, είδα ένα πράγμα σαν περίπερο, σανιδένιο. Η πλατεία ήτανε στρωμένη με τσιμέντο, αλλά όχι και πολύ ομαλά. Γύρω καθόντουσαν άνθρωποι, άλλοι σε καρέκλες κι άλλοι στο έδαφος ή σε πεζούλια που περιέβαλλαν κάτι παρτέρια, τα οποία δεν είχαν σχεδόν καθόλου πρασινάδα.

Εδώ θα 'ναι η κεντρική πλατεία, σκέφτηκα κι έστριψα ελαφρώς δεξιά, με πρόθεση να σταματήσω πριν απ' το περίπερο και να ζητήσω πληροφορίες, για το πού βρίσκομαι και ποιο χωριό είν' αυτό. Φρενάρω. Όμως τα φρένα δεν πιάνουν καλά και το αυτοκίνητο αρνείται να σταματήσει τελείως. Κι εκεί που λογάριαζα να παρκάρω δυο-τρία μέτρα πιο δω από το περίπερο, πέφτω τελικά πάνω του...

Ωραία, είπα από μέσα μου, ακόμα δεν ήρθα κι έκανα ζημιά. Ευτυχώς, η ταχύτητα είχε μειωθεί πολύ. Το περίπερο τραντάχτηκε πολύ ελαφρά. Βάζω όπισθεν και τραβώ το αυτοκίνητο, λίγο πίσω. Βγαίνω για να πάω στο περίπερο, να δω τι ζημιά έκανα. Κάποιος μου λέει, «μην αφήνεις το αυτοκίνητο εδώ, γιατί σε λίγο θα περάσουν και πρέπει ο δρόμος να είναι άδειος. Χώστο σε κανένα στενό»... και μου έδειξε αόριστα με το χέρι, κάπου μπροστά.

Ξαναμπαίνω στο Φολξβάγκεν, βάζω μπρος, το πάω πιο πέρα και στρίβω αριστερά στο πρώτο, κάπως φαρδύ, δρομάκι, που καταλήγει σε μian αυλή, έτσι μοιάζει τουλάχιστον, μ' ένα στέγαστρο τσίγκινο από πάνω, ν' ακουμπάει σ' έναν τοίχο, ο οποίος και κλείνει την "αυλή", στο βάθος. Στη μια πλευρά της αυλής, υπάρχουν τενεκέδες με λουλούδια μέσα. Άνθρωποι βρίσκονται κι εδώ και καθισμένα κάτω, μια γυναίκα με μερικά παιδάκια γύρω. Πλάι τους, τσάντες και σακούλες, λες και περιμένουν το λεωφορείο. Φρενάρω, πριν πέσω πάνω τους. Πάλι τα φρένα δεν πιάνουν καλά. Βάζω χειρόφρενο και κατεβαίνω.

Αφήνω στο αυτοκίνητο την τσάντα μου με το πορτοφόλι μου κ.λπ., σίγουρος ότι στα χωριά δεν κλέβουν και ξεκινώ για το περίπερο, να δω τη ζημιά.

Πλησιάζω, νιώθοντας ένα μούδιασμα σ' όλο μου το σώμα, που το προκαλεί ο φόβος από την προοπτική του μπλεξίματος.

Οι άνθρωποι που καθόντουσαν πριν γύρω, είχανε σηκωθεί και κοιπούσαν, στο περίπερο, το σημείο που τρακάρισα. Πάω κοντά.

- Τι έγινε βρε παιδιά, λέω με αφέλεια, προσπαθώντας να δημιουργήσω κλίμα οικειότητας, να με δουν λίγο φιλικά. Έγινε καμιά ζημιά;

Μου δείχνουν κάτι, ένα ίχνος σα γδάρισμα, που μόλις διακρίνεται, χαμηλά, πάνω σε μία από τις σανίδες του περιπέρου.

- Να, εδώ, μου λέει κάποιος.

Ακούω μουρμουρητά γύρω μου, οι άνθρωποι ανταλλάσσουν γνώμες.

- Ε! λέω, τέτοια γίνονται κι από μόνα τους. Δεν χρειαζότανε να χτυπήσω εγώ το περίπερο για να γίνει.

- Δεν έγινε τίποτα, είπε κάποιος. Εντάξει.

Στο μεταξύ ο περιπεράς δεν είχε κουνηθεί απ' τη θέση του. Μάλλον κουφός θά'ναι, σκέφτηκα. Ένας είπε, κάπως αδιάφορα: «να, εδώ, σκίστηκε το τσιμέντο» κι έ-

δειχνε κάτι στη βάση του περιπέρου. Πραγματικά, το τσιμέντο στο σημείο όπου ακουμπούσε το περίπερο, είχε μια σχισμή.

- Αυτά γίνονται κι από μόνα τους, είπε βαρετά ένας άλλος, επαναλαμβάνοντας τα λόγια μου και συμπλήρωσε, γυρνώντας προς το μέρος μου: «Αυτός, σας πειράζει».

Γέλασα χαζά, κοπάζοντας τους ανθρώπους γύρω μου. Γέλασαν κι αυτοί, αλλά μ' ένα ύφος που μου φάνηκε μοχθηρό.

- Είμαι πλάσιέ, φώναξα. Πού είναι τα μαγαζιά, να πάω να ρωτήσω μήπως θέλουν...

- Δεν έχουμε μαγαζιά, μ' έκοψε κάποιος, με τρόπο απότομο.

- Και πού ψωνίζετε; ξαναρώτησα κι είπα από μέσα μου, ασφαλώς αυτός με κοροϊδεύει.

- Πουθενά, απάντησε άλλος και γέλασε. Δε χρειαζόμαστε τίποτα. Μόνο τσιγάρα θέλουμε, που τ' αγοράζουμε απ' τον κουφό.

- Ποιον κουφό; έκανα αθώα και με κάποια έκπληξη.

- Τον περιπερά, είπε ο άνθρωπος, επιβεβαιώνοντας τη σκέψη μου!

Κατάλαβα πως δεν έμενε τίποτ' άλλο να κάνω εδώ κι άρχισα σιγά-σιγά ν' απομακρύνομαι απ' την πλατεία. Ένιωθα μια ενόχληση στο στομάχι, ίσως από την πείνα, ίσως από το φόβο που με τάραξε κάπως, πιο πριν, όταν αντιμετώπισα την πιθανότητα να μπλέξω με τη ζημιά. Κατευθύνθηκα προς το μέρος που είχα παρκάρει. Γύρω μου, πλήθος ανθρώπων που πηγαينوέρχονται. Καθώς πλησιάζω στο στενό όπου έχω αφήσει το Φολξβάγκεν, τρεις κοπέλες μου κλείνουν το δρόμο. Σταματώ λίγο έκπληκτος.

- Μα τι έγινε; με ρωτάει η μία.

- Α! Τίποτα, είπα εγώ, απορώντας με το θάρρος τους και μέσα μου ένιωσα ένα περίεργο αίσθημα, σα να μη με ρώταγαν για το τρακάρισμα, αλλά για κάτι άλλο.

- Έλα, μου λέει η ίδια που είχε μιλήσει, με μια οικειότητα ανεξήγητη. Θέλει να σε δει κάποιος γνωστός.

Μου είπε ένα όνομα, που πρώτη φορά τ' άκουγα και με παρέσυρε πιο πέρα και καθώς αισθανόμουνα λίγο ζαλισμένος μ' όλ' αυτά τα σουρτα φέρτα κι ενώ ήθελα να πάω στο αυτοκίνητο, γιατί είχα και την έγνοια της τσάντας μου, βρέθηκα σ' άλλο δρομάκο, πίσω, προς τα κει απ' όπου είχα έρθει αρχικά με το αυτοκίνητο.

Κατόπιν, στρίψαμε σ' ένα δρόμο παράλληλο με τον κεντρικό, με σπίτια γύρω, κολλημένα μεταξύ τους, στα οποία, από τις πόρτες τους έμπαινε κόσμος, σα να επρόκειτο να γίνει κάτι μέσα στα σπίτια. Αργότερα κατάλαβα ότι αυτοί, απλώς, είχαν προορισμό τα μπαλκόνια που έβλεπαν στον κεντρικό δρόμο, όπου θα πιάνανε θέσεις. Κάτι θα περνούσε από τους δρόμους του χωριού, αλλά δε μπορούσα να μάθω τι, όσο κι αν ρωτούσα. Μου απαντούσαν διαρκώς με αοριστολογίες.

Προχωρήσαμε και σε λίγο οι δύο κοπέλες ανακατεύτηκαν με το πλήθος και τις έχασα. Έμεινε εκείνη που μου είχε μιλήσει. Γύρισε να δει αν την ακολουθώ.

- Έλα, μου είπε.

Πήγαινε μπροστά μου και καθώς δυσκολευότανε ν' ανοίξει δρόμο μέσα στο πλήθος, κοντοστεκότανε κι όλο έπεφτα πάνω της. Χωρίς να το θέλω, το κορμί μου

άγγιζε διαρκώς, από πίσω, το δικό της. Το ένιωθα σφιχτό και καλοφτιαγμένο, μ' έναν υπέροχο πρισνό, όπου ακουμπούσα κάθε λίγο και λιγάκι. Ομολογώ πως ερεθίστηκα. Δεν ξέρω αν αυτή κατάλαβε τίποτε, τουλάχιστον δεν τόδειξε, αλλά κάθε τόσο γύριζε και με κοίταζε στα μάτια με χαρούμενο ύφος. Το πρόσωπό της ήταν αρκετά ωραίο, με σκούρα μάτια, ωραίο στόμα και πλούσια καταστανόμαυρα μαλλιά, που συχνά μου γαργαλούσαν τη μύτη. Ακούμπησα τα χέρια μου στους ώμους της και προκωρούσαμε έτσι.

Όταν ξαναγύρισε και με κοίταξε, μου χαμογέλασε με τρόπο διαφορετικό και μου είπε:

- Έχεις ωραία μάτια.

Ομολογώ πως τάχασα απ' αυτό το κομπλιμέντο.

- Ευχαριστώ, της είπα με συστολή και τη ρώτησα, πώς ήταν τ' όνομά της.

- Αγάπη, απάντησε και γέλασε.

- Είσαι πολύ όμορφη, Αγάπη μου, της είπα με διάθεση να την πειράξω, διακινδυνεύοντας το "μου".

- Ευχαριστώ, είπε κι αυτή, ενώ τα μάτια της με τρυπούσαν και με σαγηνεύαν.

Απότομα, ένιωσα την επιθυμία, ν' αρπάξω στην αγκαλιά μου αυτό το υπέροχο πλάσμα, το σώμα της, με τα στήθη που φαινόταν σφιχτά και πεταχιά, κάτω απ' το εφάρμοστο, λεπτό φόρεμα, να κολλήσω τα χείλη μου στο υπέροχο στόμα της...

Δεν ξέρω αν κατάλαβε τι ένιωθα, αλλά γύρισε μπροστά της και συνεχίσαμε να περπατάμε όπως πρώτα.

Ξαφνικά, θυμήθηκα το αυτοκίνητο και την απόστασή μου απ' αυτό, που όλο και μεγάλωνε. Της είπα πως ανησυχώ και μου είπε «φτάσαμε».

Πράγματι, στρίψαμε, βγαίνοντας απ' το δρόμο και μπήκαμε σ' ένα στενάκι, όπου, μπροστά σ' ένα υπόστεγο, στεκόταν ένας άνδρας κι έδινε οδηγίες σε κάποιους. Δε μας είδε αμέσως. Η Αγάπη του μίλησε κι αυτός γύρισε σ' εμένα. Κάτι είπανε που δεν άκουσα μέσα στη φασαρία που γινότανε. Η Αγάπη ήρθε κοντά μου και μου είπε ότι ο άνδρας με νόμισε για κάποιον άλλο, αλλά της είπε να μου διαβιβάσει τη σύστασή του: Να σηκωθώ να φύγω απ' το χωριό, το γρηγορότερο.

Έμεινα κατάπληκτος. Φυσικά, η απορία, συνοψίστηκε σε μια λέξη: Γιατί;

- Δε μπορώ να σου πω, μου απάντησε η Αγάπη. Μόνο, να! Είναι μια, ας την πούμε γιορτή, όπου απαγορεύεται να βρίσκονται ξένοι. Είναι το έθιμο.

Δεν απόρησα και πολύ, γιατί θυμήθηκα ότι και σ' άλλα χωριά, γίνονται γιορτές και τηρούνται έθιμα, χωρίς την παρουσία ξένων. Για παράδειγμα, στη Μονοκκλησιά του Νομού Σερρών, την ημέρα που επηρείτο το έθιμο της γυναικοκρατίας, απαγορεύονταν η παρουσία ξένων στο χωριό. Άσχετα αν σήμερα, που το έθιμο έγινε τουριστική ατραξιόν, οι ξένοι συρρέουν για να διασκεδάσουν, παρακολουθώντας τις γυναίκες που κυνηγούν όσους άνδρες παράτησαν το νοικοκυριό και το ντάντεμα των μωρών και βγήκαν στους δρόμους.

- Τι γιορτή είν' αυτή; επέμεινα μολαταύτα.

- Δε μπορώ να σου πω τίποτ' άλλο, είπε αποφασιστικά και κάπως απολογητικά,

η Αγάπη. Πρέπει να φύγεις.

Είχε πάρει μια λυπημένη έκφραση και πρόσθεσε:

- Μάλλον, δε θα ξαναειδωθούμε.

Την κοίταξα με λατρεία στα μάτια. Μου ανταπόδωσε το βλέμμα.

- Τουλάχιστον, πήγαινε με πίσω, είπα, με την ελπίδα ότι θα είμαστε μαζί για μερικά λεπτά ακόμη. Δε θα μπορέσω να βρω μόνος, το δρόμο.

- Πάμε, μου είπε και μούπιασε το χέρι.

Έτσι, τραβώντας με, προχωρήσαμε ανάμεσα στον κόσμο. Ένιωθα σα μέσα από το χέρι της, να περνάει ηλεκτρικό ρεύμα στο δικό μου και να ξεχύνεται σ' όλο το κορμί μου. Την ποθούσα.

Σε λίγο, αρχίσαμε πάλι τα σταματήματα, λόγω του συνωστισμού καθώς και τις επαφές των κορμιών μας. Κάθε τόσο, αυτή γύριζε και με κοίταζε στα μάτια, με μια περριεργη έκφραση, κάτι σα φόβο.

Φτιάσαμε κάποτε στο δρομάκι όπου είχα αφήσει το Φολξβάγκεν. Είχε περάσει πολλή ώρα από τότε. Το φως είχε λιγοστέψει, καθώς το σούρουπο πλησίαζε.

Όμως, με το που κοίταξα μέσα στο δρόμο και στην "αυλή", ένιωσα να κόβονται τα πόδια μου... Ο δρόμος ήταν άδειος. Ούτε Φολξβάγκεν, ούτε άνθρωποι. Τίποτε!

- Εδώ είχα αφήσει το αυτοκίνητο, είπα και φαίνεται ότι το πρόσωπό μου, απ' το φόβο που ένιωσα, θα είχε πάρει πολύ άσχημη έκφραση, γιατί όταν με κοίταξε αυτή τρόμαξε.

- Μήπως κάνεις λάθος; ρώτησε με ελπίδα.

- Όχι... Είμαι σίγουρος.

Κοίταξα γύρω και ξαφνικά, στο βάθος της "αυλής", κάτω από το στέγαστρο, στο μισοσκοτάδο, διέκρινα ένα σωρό από κλαδιά που δεν ήταν εκεί πριν. Και κάτω απ' τα κλαδιά, μόλις διακρίνονταν η πράσινη λαμαρίνα του Φολξβάγκεν. Τι παιχνίδια μου σκαρώνουν εδώ; σκέφτηκα. Μετακινούν το αυτοκίνητο και το καμουφλάρουν! Για ποιο λόγο;

Πριν από το αυτοκίνητο, είχανε στήσει κι ένα χαμηλό, σιδερένιο κάγκελο, που έγερνε κι ακουμπούσε στα κλαδιά που ήτανε μπροστά.

- Δε θάμαστε καλά, φώναξα. Κοίτα εδώ, ολόκληρο ντεκόρ στήσανε... Γιατί το κάνανε αυτό;

Μετακίνησα το κάγκελο κι άρχισα να πετάω τα κλαδιά. Η Αγάπη με βοηθούσε. Από μακριά, ακουγότανε η βοή του πλήθους.

Όμως οι εκπλήξεις, δε θα τελειωναν εδώ. Όταν ξεσκεπάσαμε κάμποσο το αυτοκίνητο, φάνηκε ότι δεν επρόκειπο γι' αστείο. Το Φολξβάγκεν ήτανε στηριγμένο σε τέσσερις κοντούς πασσάλους και οι ρόδες του... έλειπαν! Τις είχανε κλέψει... Τώρα;

- Κλέψανε τις ρόδες, είπα σα χαμένος.

Όταν πρόσεξα καλύτερα, είδα το πίσω καπό μισάνοικτο. Με καρδιοχτύπι, που όσο πήγαινε και μεγάλωνε, σήκωσα το καπό και πάγωσα, κυριολεκτικά: Ολόκληρη η μηχανή, έλειπε! Ένιωσα τα πόδια μου να τρέμουν.

- Πήρανε και τίποτ' άλλο; άκουσα την Αγάπη να ρωτάει λυπημένα.

- Εδώ ήτανε το μοτέρ, της είπα δείχνοντας τον άδειο χώρο, όπου είχαν απομείνει κάτι καλώδια, να κρέμονται. Το κλέψανε κι αυτό.

- Ω, Θεέ μου, ψιθύρισε αυτή και με κοίταξε.

Το λυπημένο βλέμμα της, με διαπέρασε ως μέσα στην καρδιά. Δεν είχα ξαναδεί πιο όμορφα μάτια. Προς στιγμή, ξέχασα και το Φολξβάγκεν κι όλα.

- Λυπάμαι πολύ, είπε και ήρθε πολύ κοντά μου.

Την αγκάλιασα ξαφνικά, την έσφιξα πάνω μου. Η καρδιά μου κλώτσαγε.

- Ω, Αγάπη, Αγάπη μου, είπα. Τι θα κάνω;

- Θα βρούμε άκρη, είπε και σήκωσε το πρόσωπό της στο δικό μου.

Κόλλησα τα χείλη μου στα δικά της. Αφέθηκε στην ερωτική επαφή. Ένιωσα το κορμί της να σφίγγεται στο δικό μου, να με ζεσταίνει στην απελπισία μου. Παρηγορήθηκα και με τη σκέψη, ότι το Φολξβάγκεν είχε παλιώσει τόσο, που δε θα μου στοιχίζε πολύ η απώλειά του κι αν ακόμη υποτίθεται, το ξέγραφα τελείως. Όμως, γιατί να μου το κάνουν αυτό;

Θυμήθηκα ξαφνικά, την τσάντα μου... Άφησα την Αγάπη και κοίταξα μέσα στο αυτοκίνητο. Η τσάντα μου ήταν εκεί. Όμως, το πορτοφόλι ήταν πεταμένο στο πάτωμα, άδειο. Έλειπαν και η ταυτότητα και η άδεια κυκλοφορίας και το δίπλωμα οδήγησης, τα πάντα... Άρχισα να συνειδητοποιώ, ότι η κατάστασή μου ήταν τραγική.

Εξουθενωμένος, έγεια πάνω στο αυτοκίνητο. Η Αγάπη, ήρθε δίπλα μου, μου χαϊδεύε τα μαλλιά, το σβέρκο μου, το πρόσωπό μου. Ένιωσα σαν παιδάκι που το χαϊδεύουν τρυφερά. Γύρισα και την κοίταξα. Το βλέμμα της, τρυφερό και μαζί ερωτικό, λάγνο, με διαπέρασε κι ένιωσα ένα ηδονικό μούδιασμα σ' όλη τη σπονδυλική στήλη. Την έσφιξα πάλι στην αγκαλιά μου. Μου ερχότανε να κλάψω, καθώς μέσα στο στήθος μου, συμπλέκονταν η απόγνωση με τον πόθο. Φιληθήκαμε με πάθος και κυλιστήκαμε πάνω στα κλαδιά που είχαμε πετάξει, ανάμεσα στ' αυτοκίνητο και τον τοίχο, κάτω απ' το στέγαστρο. Προστατευμένοι από το μισοσκόταδο, κάναμε έρωτα, μανιασμένα, απελπισμένα κι η ηδονή ήταν τόσο έντονη, που την ένιωσα να μου τρυπάει την καρδιά. Χάθηκα, ξέχασα όσα συνέβαιναν... Κατόπιν, μείναμε κάμποσο έτσι, χαϊδεύοντας ο ένας τον άλλο, τρυφερά.

Η πραγματικότητα, ωστόσο, ορθώθηκε σε λίγο, αμείλικτη, μπροστά στα μάτια μου. Κάτι έπρεπε να κάνω.

- Αγάπη μου, είπα. Είμαι χωρίς αυτοκίνητο, χωρίς λεφτά, χωρίς ταυτότητα... Τίποτα. Πρέπει να πάω στην αστυνομία, να καταγγείλω...

- Ποια αστυνομία, μου είπε εκείνη με έκφραση δυσφορίας. Ένας χωροφύλακας όλος κι όλος κι αυτός χαζός.

- Δεν πειράζει. Πάμε να τον βρούμε, να κάνω καταγγελία.

Ξεκινήσαμε, πράγματι και σε λίγο ξαναβρεθήκαμε στον κεντρικό δρόμο, όπου η κίνηση είχε λιγοστέψει κάπως. Οι περισσότεροι είχανε βολευτεί στα μπαλκόνια, τα οποία ήτανε γεμάτα. Η βοή εξακολουθούσε.

Φτάσαμε στην πλατειούλα με το περίπερο. Γύρω, άνθρωποι καθισμένοι, όπως και πριν. Δεν ήμουν ωστόσο σίγουρος, πως ήταν οι ίδιοι. Μου έριξαν μια αδιάφορη

ματιά.

- Με κλέψανε, φώναξα. Πήρανε τις ρόδες και το μοτέρ του αυτοκινήτου μου. Μου κλέψανε και τα λεφτά μου, την ταυτότητά μου, τα πάντα...

Ένας από τους ανθρώπους σηκώθηκε. Ήτανε σωματώδης. Ήρθε και στάθηκε μπροστά μου και με προκλητικό ύφος, είπε δυνατά.

- Τις λές; Δεν καταλαβαίνω.

- Με κλέψανε, ξανάπα δυνατά.

- Ποιοι; ρώτησε με άγριο τόνο.

- Κάποιοι από δω, απάντησα θυμωμένος. Ξέρω γω ποιοι; Θα πάω στην αστυνομία.

- Άκου δω, φώναξε εκείνος. Στο χωριό μας, δεν έχουμε κλέφτες. Εμείς, είμαστε τίμιοι άνθρωποι.

- Τότε, τίποτα ξένοι...

- Δεν υπάρχουν ξένοι εδώ, σήμερα, είπε κοφτά.

Μου ήρθε να τον διαολοστειλώ.

- Κι όμως, με κλέψανε, επέμεινα.

Κι άλλοι άνδρες γύρω, σηκώθηκαν και με πλησίασαν.

- Τι θες να πεις; φώναξε ένας. Πως είμαστε κλέφτες;

Μ' είκανε κυκλώσει με επιθετικές διαθέσεις. Μια στιγμή, πήρε το μάτι μου την Αγάπη, που στεκότανε έξω από τον κύκλο των αντιπάλων μου και φαινότανε να τάχει χαμένα.

- Σήκω φύγε αμέσως, το καλό που σου θέλω, μου είπε ένας άλλος. Μην γυρεύεις φασαρίες.

- Τι φασαρίες και ανδίες, φώναξα έξω φρενών πια. Εδώ σας λέω, με κατακλέψανε κι εσύ μου λες να φύγω;

Ο πρώτος άνδρας, σήκωσε το χέρι, σα να ήθελε να με χτυπήσει και είπε:

- Άντε χάσου ρε αλήτη, που θα μας πεις κλέφτες.

Είδα την Αγάπη να κώνεται ανάμεσα στους άνδρες και νάρχεται κοντά μου, φωνάζοντας.

- Για σταθείτε... Αλήθεια σας λέει.

- Εσύ, τι ανακατεύεσαι, μωρή τσουήλα, είπε ένας. Χάσου από δω.

Και την έπιασε από το μπράτσο κι άρχισε να την τραβάει προς τα πέρα. Όρμησα πάνω του, ελευθέρωσα την Αγάπη κι ύστερα τον έσπρωξα δυνατά, τόσο που, παραπατώντας, ξαπλώθηκε φαρδύς πλατύς στο τσιμέντο. Κάποιος μούδωσε από πίσω μια γροθιά στην πλάτη. Γύρισα και είδα κι άλλα χέρια να σηκώνονται για να με χτυπήσουν.

Από μικρός, είχα ασκηθεί στα σπορ κι έκανα για ένα διάστημα και μποξέρ. Παρ' όλο, λοιπόν, που τα είχα χάσει λίγο και η ταραχή μου έκοβε τα πόδια, πήρα στάση άμυνας κι άρχισα να αποκρούω τα χτυπήματα, ενώ έριχνα και καμιά γροθιά, όπου μπορούσα!

Άκουσα κοντά μου, την Αγάπη να τσιρίζει. Πυγμαχούσα με επιτυχία, όμως αυτό

δε θα μπορούσε να κρατήσει πολύ. Οι αντίπαλοι ήταν αρκετοί για να με κάνουν γρήγορα, τόπι στο ξύλο.

Φαίνεται ωστόσο πως η φασαρία τράβηξε τη γενική προσοχή, γιατί σε λίγο άκουσα φωνές και είδα τους αντιπάλους μου να τραβιούνται. Ανάμεσά τους, εμφανίστηκε κάποιος με στολή. Ήταν ο χωροφύλακας που μπήκε επιτέλους ανάμεσά μας, φωνάζοντας:

- Ε!... Ε! Για σταθείτε... Τι γίνεται εδώ;

Μιλάγανε όλοι μαζί. Οι γύρω με βρίζανε εν χορώ, λέγοντας ότι τους πρόσβαλα κι άλλες τέτοιες απδίες.

Τελικά, μ' αφήσανε κι εμένα να πω την άποψή μου. Όμως, κανένας από τους γύρω ανθρώπους, δεν είχε δει πριν, το Φολξβάγκεν να σταματάει, να τρακάρει το περίπτερο κι εμένα να κατεβαίνω! Μόνο ο περιπτεράς έμεινε. Αλλά κι αυτός δεν είχε δει και φυσικά, ούτε είχε ακούσει τίποτε!...

Στη συνέχεια, μαζί με το χωροφύλακα και μερικούς περίεργους, ξεκινήσαμε για το Φολξβάγκεν. Φτάσαμε εκεί. Σταθήκαμε μπροστά του. Ο χωροφύλακας εκτίμησε την κατάσταση, γύρισε σ' εμένα και με φιλόποπο ύφος, είπε:

- Και λέτε, ότι το αυτοκίνητο αυτό είναι δικό σας;

- Και βέβαια, απάντησα και ανέφερα και τον αριθμό κυκλοφορίας.

Ο χωροφύλακας πήγε από πίσω και κοίταξε.

- Δεν υπάρχει πινακίδα, είπε.

Με τρόπο, διαπίστωσα κι εγώ, ότι έλειπαν οι πινακίδες κυκλοφορίας.

- Δεν υπάρχει αποδεικτικό στοιχείο, πως το αυτοκίνητο είναι δικό σας, είπε ο χωροφύλακας με επίσημο ύφος.

Τον κοιούσα σα χαζός. Και σα να μην έφταναν όλ' αυτά, συμπλήρωσε με ύφος κουτοπόνηρο:

- Πώς μπορείτε ν' αποδείξετε ότι αυτό το αυτοκίνητο, δεν ήταν από καιρό εδώ, έτσι, στην κατάσταση που είναι τώρα;

Ομολογώ πως τα είχα χάσει τελείως. Δε μπορούσα ν' αποδείξω τίποτε. Ίσως, ο αριθμός του πλαισίου, ν' απόδειχνε ότι έλεγα την αλήθεια. Όμως, η άδεια κυκλοφορίας, όπου αναφέρονταν ο αριθμός, είχε χαθεί κι αυτή... Τώρα;

Η χαριστική βολή, ήρθε από τον ίδιο, τον εκπρόσωπο του νόμου.

- Θέλετε τη συμβουλή μου; είπε, με τάχα καλοσυνάτο ύφος. Σηκωθείτε και φύγετε κι έρχεστε αργότερα, κάποια μέρα να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση, όταν θα έχω κι εγώ περατώσει την έρευνα που θα κάνω. Σας κάνω χάρη. Κανονικώς, έπρεπε να σας κλείσω μέσα, για διατάραξη της τάξεως... Και... πού ξέρω ποιος είστε; Μπορεί να είσατε σεσημασμένος ή κομμουνιστής... Δρόμο!

Τι ν' απαντήσω εγώ; Ήμουν ένας άνθρωπος χωρίς όνομα, αφού δεν είχα ταυτότητα για ν' αποδείξω ότι ήμουν αυτός που ήμουν...

Ένα κύμα θολούρας με πλάκωσε. Στο μυαλό μου, ένιωθα κάτι σα φουρτουνιασμένη θάλασσα. Είχα χάσει κι έπρεπε να δεχτώ την ήττα μου. Όμως, να σηκωθώ να φύγω και να πάω πού; Με τι μέσον;

Αναστέναξα βαθιά και γύρισα να δω πού βρίσκεται η Αγάπη. Ίσως αυτή, μπορούσε να με βοηθήσει. Η Αγάπη όμως, είχε εξαφανιστεί. Μήπως έμεινε πίσω, να διαπληκτίζεται με τους άλλους, στην πλατεία;

Χωρίς να πω κουβέντα, άνοιξα δρόμο ανάμεσα στους ανθρώπους που είχαν μαζευτεί και τράβηξα για την πλατεία. Πουθενά η Αγάπη. Μόνο, άνθρωποι γύρω, που με κοιτάζανε με υποψία ή με δείχνανε σε άλλους. Σίγουρα, τα νέα από την περιπέτειά μου, είχαν διαδοθεί. Σε λίγο, θα είχε μαθευτεί σ' όλο το χωριό, για έναν παρείσακτο, που επισήμως δεν είχε όνομα και επέμενε να σπιλώνει την τιμή και την υπόληψη των ντόπιων. Έπρεπε να φύγω, το συντομότερο. Αλλά, πώς; Το μόνο μεταφορικό μέσον που απόμεινε, ήταν τα πόδια μου. Όμως ξαφνικά, ένιωσα να μη με κρατάνε κι αυτά. Η κούραση απ' το ταξίδι κι όσα ακολούθησαν, μ' είχαν εξαντλήσει, αλλά από την έξαψη, δεν το είχα καταλάβει.

Σωριάστηκα σε μια καρέκλα, ακούμπησα πίσω κι έκλεισα τα μάτια. Ένιωσα ν' αδειάζει η ζωή από μέσα μου. Μου ερχόταν να κοιμηθώ, να πεθάνω...

Θυμήθηκα την Αγάπη. Γιατί έγινε άφαντη; Τι συνέβη;

Σε λίγο, ξανάνοιξα τα μάτια. Αντελήφθηκα ότι είχα γίνει θέαμα. Οι άνθρωποι, καθώς περνούσαν, σκουντιώνονταν μεταξύ τους και μ' έδειχναν...

Σουρούπωσε ή μου φάνηκε; Το φως γύρω, είχε λιγοστέψει πολύ. Ή, ήταν ιδέα μου; Διψούσα. Κάπου, στην πλατεία, θυμήθηκα ότι είχα δει μια θρύση. Έψαξα με τα μάτια. Δεν είχα γελαστεί. Σηκώθηκα και με κόπο, έφτασα εκεί. Έβαλα τις φούχτες μου από κάτω και ήπια νερό άφθονο. Έριξα και στο πρόσωπό μου και στο κεφάλι κι ορθώθηκα. Ένιωσα καλύτερα.

Ξαφνικά, κάτι με χτύπησε στα αριστερό μπράτσο και μια πέτρα κύλησε κάτω... Ε! Αυτό μου έλειπε τώρα, σκέφτηκα, να με πάρουν κυριολεκτικά, με τις πέτρες, σα να ήμουνα λυσσασμένο σκυλί.

Ξαναγύρισα στο δρόμο, με σκοπό να πάω προς την έξοδο του χωριού και να φύγω. Δε μπορούσα να κάνω τίποτ' άλλο. Είχε σκοτεινιάσει, πράγματι. Η μέρα, έφευγε.

Καθώς περνούσα κοντά στο περίπερο, είδα να ξεπροβάλλει από πίσω, ο άνδρας που μ' είχε απειλήσει πρώτος. Με κοίταζε με βλοσυρό ύφος και κάτι γυάλισε στα χέρια του, σα λάμα μαχαριού... Τι σήμαινε αυτό, πάλι;

Του γύρισα την πλάτη κι άρχισα ν' απομακρύνομαι με βήμα γοργό και σταθερό. Δεν ήθελα να δείξω ότι φοβάμαι κι ας ένιωθα ένα μικρό τρόμο να μου γαργαλάει τα σωθικά.

Είχα προχωρήσει αρκετά, όταν αποφάσισα να κοιτάξω πίσω. Τον είδα να με ακολουθεί, καμιά δεκαριά μέτρα μακριά και... δεν ήταν μόνος. Δεξιά κι αριστερά του, ένα-δύο βήματα παραπίσω, ακολουθούσαν κι άλλοι τρεις-τέσσερις από 'κείνους που είχα παίξει μπουνιές... Τι γύρευαν, επί τέλους; Ορίστε, έφευγα. Τι άλλο ήθελαν; Να με μαχαιρώσουν κιόλας;

Συνέχισα να περπατώ προς τα πέρα, ανάμεσα στους λιγοστούς πια ανθρώπους, που κυκλοφορούσαν στο δρόμο, με κατεύθυνση, όλοι, προς το κέντρο, δηλαδή αντί-

θετα μ' εμένα. Τάχυνα το βήμα και κοίταξα με την άκρη του ματιού πίσω. Είδα πως έκαναν το ίδιο κι εκείνοι που μ' ακολουθούσαν.

Σε λίγο, δύο απ' αυτούς με προσπέρασαν, τρέχοντας σιγά και κατόπιν συνέχισαν να περπατούν, καμιά δεκαριά βήματα μπροστά μου. Ωραία, σκέφτηκα, έχω τιμητική συνοδεία! Όμως, ένιωθα ότι το πράγμα δε σήκωνε αστεία. Οι προθέσεις τους, ήταν ύποπτες. Και ίσως, για να δώσουν να καταλάβω τι σκόπευαν να κάνουν, είδα τον έναν απ' τους δύο που πήγαιναν μπροστά, να βγάζει ένα μαχαίρι και να το κρατάει πίσω απ' την πλάτη του, με τρόπο τέτοιο, που να το βλέπω εγώ, αλλά όχι οι άλλοι άνθρωποι που βάδισαν στο δρόμο.

Σκέφτηκα να ζητήσω βοήθεια. Αλλά, από ποιον;... Κι εκεί που σκεφτόμουνα τι άλλο μπορούσα να κάνω, είδα ανάμεσα στους διαβάτες, απέναντί μου, να πλησιάζει μια παρέα από τρεις, που ίσως μπορούσαν να με βοηθήσουν. Ήτανε, δύο φαντάροι μ' ένα λοχία στη μέση, αδειούχοι, σίγουρα. Οι στολές, μου έδωσαν μια ελπίδα. Στάθηκα μπροστά τους κι απλώνοντας τα χέρια, τους σταμάτησα.

- Παιδιά, είπα, βοηθήστε με. Αυτοί, θέλουν να με σκοτώσουν!

- Ποιοι αυτοί; ρώτησε ο λοχίας, με ύφος φιλύποπο και το μουστάκι του, που μόλις τώρα το πρόσεξα, ανεβοκατέβηκε κωμικά.

Γύρισα να δω πού βρίσκονται οι διώκτες μου, για να τους δείξω. Τους είδα να πηγαινοέρχονται, αδιάφοροι τάχα.

- Να! Αυτοί εκεί κι εκείνοι οι δύο...

Οι φαντάροι κι ο λοχίας κοπάτηκαν και γυρνώντας σ' εμένα, ο ένας φαντάρος είπε:

- Τι έκανες και θέλουν να σε σκοτώσουν;

- Κάποιοι μ' έκλεψαν κι αυτοί, αντί να με βοηθήσουν, ρίχτηκαν να με δείρουν και τώρα μου βγάλανε και μαχαίρια, είπα με μιαν ανάσα.

- Έλα ρε φίλε, τα παραλές, είπε ο άλλος φαντάρος.

- Μανία καταδιώξεως θάχει, πέταξε ο πρώτος.

- Ψώνιο είναι, ξανάπε ο άλλος.

- Άσε μας ρε φίλε, μπλεξίματα γυρεύεις; είπε κι ο λοχίας και συνέχισε το δρόμο του.

Οι φαντάροι, μου έριξαν μια περιφρονητική ματιά και χαμογελώντας κοροϊδευτικά, τον ακολούθησαν. Μου ήρθε να φωνάξω: «Μαλάκες, δεν καταλαβαίνετε;»

Στάθηκα και τους παρακολούθησα για λίγο, σφίγγοντας τα δόντια... Ένιωσα την απελπισία να μ' εξουθενώνει. Ήμουνα μόνος, ολομόναχος. Δε μπορούσα να περιμένω βοήθεια από κανένα.

Ξεκίνησα πάλι και η συνοδεία συνεχίστηκε όπως πριν.

Προχωρήσαμε έτσι, καμιά εκατοστή βήματα ακόμη. Δε θέλαμε πολύ, για να βγούμε απ' το χωριό. Και ξαφνικά, ένιωσα να παγώνω με μια σκέψη που μου πέρασε: Αν είχανε την πρόθεση να με μαχαιρώσουν, θα το κάνανε εκεί έξω, στην ερημιά, χωρίς άλλους μάρτυρες γύρω. Και τι θα γινόταν; Για να τους ξεφύγω σε ανοιχτό χώρο, δεν είχα παρά ελάχιστες πιθανότητες. Ήτανε πολλοί και γεροί... Μόνη ελπίδα

που μου έμενε, να προσπαθήσω να τους ξεφύγω μέσα στο χωριό. Όσο βρισκόμουν εδώ, με κόσμο γύρω, δε θα τολμούσαν αν με πειράξουν... Όμως, πόσο θα κρατούσε αυτό; Κάποια στιγμή θα με ξεμοναχιάζανε... Περπατούσα ψάχνοντας για λύση και το μυαλό μου κόντευε να σπάσει. Να το βάλω στα πόδια και να τρέξω μέσα στους δρόμους και τα δρομάκια; Και πού θα πήγαινα; Δεν ήτανε δε καμιά πόλη απέραντη, να καθώ στα στενά της και να μη με ξαναβρούν. Λίγα μέτρα πιο πέρα, τα σπίτια θα τελειώνανε, προς όποια κατεύθυνση κι αν έτρεχα...

Στο μεταξύ, φτάσαμε στα τελευταία σπίτια του χωριού. Μπροστά μου ανοίγονταν η εξοχή. Αχ!... Γιατί να σταματήσω τις επισκέψεις μου στον Πανελλήνιο, από δω και χρόνια; Κάθε φορά που πήγαινα, κατέβαινα στην πίστα κι έτρεχα τα χίλια πεντακόσια μέτρα σαν ελάφι. Δεν κάπνιζα κιόλας... Τώρα; Θ' άντεχα το κυνηγητό; Θα λαχάνιαζα μάλλον γρήγορα και τότε...

Έπρεπε να γυρίσω πίσω, τ' αποφάσισα. Στάθηκα απότομα. Οι πίσω στάθηκαν κι αυτοί, ενώ οι μπροστινοί, περπάτησαν λίγο ακόμη, μέχρι που κατάλαβαν ότι κάτι συνέβαινε. Σταμάτησαν και κοίταζαν εμένα. Κάποιος θα έκανε νόημα φαίνεται, γιατί όλοι άρχισαν να κινούνται συγχρόνως προς το μέρος μου, κάνοντας κύκλο γύρω μου. Οι δύο κρατούσαν τα μαχαίρια, χωρίς καμιά προφύλαξη, αφού γύρω δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι. Όλοι οι κάτοικοι, βρισκόντουσαν πια στο κέντρο του χωριού... Λοιπόν, είτε μ' έσφάζαν στην εξοχή, είτε εδώ, το ίδιο έκανε, ίδια ερμητιά ήτανε. Από μακριά, άκουγα τη βοή του πλήθους.

Ξαφνικά, ώρμησα και πριν προλάβουν ν' αντιδράσουν, πέρασα σαν αστραπή ανάμεσά τους και ξαναπήρα τρέχοντας, το δρόμο προς τα πίσω.

Έτρεχα, όσο γινόταν πιο γρήγορα. Μέχρι να συνέλθουν και ν' αρχίσουν να με κυνηγούν, είχα κερδίσει τουλάχιστον είκοσι οργιές. Ήμουνα γρηγορότερος απ' αυτούς σίγουρα. Μόνο, από αντοχή δεν ήξερα πώς θα τα πήγαινα.

Πιο κάτω, ενστικτωδώς, έστριψα σ' ένα στενό κι ύστερα σ' άλλο.

Εξακολούθησα να τρέχω, μέχρι που έφτασα σε μια απόκεντρη, μικρή και μισοσκότεινη πλατεία, όπου, μαζεμένοι πολλοί άνθρωποι, καταγίνονταν με κάτι περίεργες στολές, σα ράσα με κουκούλα, που φορούσαν ήδη οι περισσότεροι απ' αυτούς. Μερικοί είχανε παραταχτεί κατά δυάδες και κρατάγανε κοντάρια με φανάρια αναμμένα, κρεμασμένα στην άκρη, ψηλά. Ήτανε φανερό, ότι θα φτιάχνανε πομπή. Σταμάτησα αμέσως να τρέχω και περπάτησα ήσυχα, ανάμεσά τους. Απασχολημένοι καθώς ήτανε, δε με πρόσεξαν, μέσα στο ημίφως. Μερικοί κουβαλάγανε στολές από μια αποθήκη και τις φορούσαν. Άλλοι ετοιμάζαν φανάρια.

Πριν περάσουν δέκα δευτερόλεπτα, μπήκανε τρέχοντας στην πλατεία οι διώκτες μου. Τα βήματά τους αντίκησαν δυνατά στον κλειστό χώρο. Γύριζαν λαχανιασμένοι δεξιά κι αριστερά, ψάχνοντάς με. Ένας απ' αυτούς με είδε και δείχνοντάς με στους άλλους, φώναξε: «Εκεί... εκεί... Νάτος!»

Οι άνθρωποι με τις στολές και οι άλλοι που πηγαινοέρχονταν, γύρισαν στους διώκτες μου. Ένας, είπε δυνατά:

- Τι γυρεύετε εδώ; Φύγετε γρήγορα, μακριά. Απαγορεύεται.

Οι άνθρωποι που με κυνηγούσαν, τραβήχτηκαν στην άκρη της πλατείας και κρύφτηκαν πίσω απ' τη γωνιά, χωρίς ωστόσο να με χάνουν από τα μάτια τους.

Πισωπατώντας, μπήκα στην αποθήκη. Ο φόβος με παρέλυε. Οι άλλοι γύρω, δε με πρόσεξαν. Μέσα στην αποθήκη, το φως ήταν ακόμα πιο λίγο. Είδα σε μια μισοσκοτεινή γωνιά, πεταμένα ράσα. Στάθηκα αναποφάσιτος. Η ζωή μου κρεμότανε από μια κλωστή. Ξαφνικά, θυμήθηκα πως είχα δει σε κινηματογραφικές ταινίες, τον ήρωα να το σκάζει μασκαρεμένος. Νόμιζα ότι μόνο στο σινεμά συνέβαιναν... Χωρίς καθυστέρηση, άρπαξα ένα ράσο, τραβήχτηκα στην πιο σκοτεινή γωνιά της αποθήκης και το φόρεσα. Ετοιμαζόμουν να φορέσω και την κουκούλα, όταν το μάτι μου πήρε ένα από τους διώκτες μου, να έχει βγάλει το κεφάλι από το άνοιγμα της πόρτας και να με κοιπάει. Μόλις τον είδα, τραβήχτηκε και τον έχασα... Τώρα; Το μασκάρωμα δε θα με προφύλαγε πολύ. Όμως, αποφάσισα να συνεχίσω το παιχνίδι και θάβλεπα.

Έριξα την κουκούλα στο κεφάλι μου, τη χαμήλωσα όσο μπορούσα στο πρόσωπο και αργά, βγήκα έξω. Διέκρινα στην άκρη της πλατείας, στη γωνιά, τα πρόσωπα των διωκτών μου. Με κοιπάζανε. Ήξεραν ποιος κρυβότανε κάτω από το ράσο μου.

Κάποιος μ' έσπρωξε ελαφρά, προς τα κει που ήτανε παραταγμένοι οι άλλοι ρασοφόροι. Μου δώσανε κι ένα κοντάρι με φανάρι. Πήρα μια θέση, ανάμεσα στους άλλους. Πέρασαν μερικά λεπτά. Κάποιοι, ρασοφόροι κι αυτοί, μπήκαν επί κεφαλής της παράταξης, κρατώντας ένα τεράστιο ξόανο, ανθοστολισμένο, που έμοιαζε λίγο με άγιο. Σχεδόν αμέσως, δόθηκε το σύνθημα και η πομπή ξεκίνησε. Περάσαμε μπροστά από τους ανθρώπους που με κυνηγούσαν.

Στη στροφή, πριν από τον κεντρικό δρομο, μας περίμενε μια μικρή αυτοσχέδια ορχήστρα, η οποία ξεκίνησε αμέσως μόλις πλησιάσαμε.

Μπήκαμε στον κεντρικό δρόμο. Η ορχήστρα άρχισε να παίζει κάποιο λυπτερό, αργό μαρς. Είχε νυχτώσει πια. Φώτα είχαν ανάψει στις εξώπορτες και στα μπαλκόνια. Γιρλάντες από λαμπήρες αναμμένους, κρεμόντουσαν από πάνω μας. Τα μπαλκόνια ήτανε γεμάτα κόσμο. Στο δρόμο, αρκετοί άνθρωποι στεκόντουσαν στην άκρη και παρακολουθούσαν την πομπή. Κοίταξα με τρόπο γύρω μου. Σε μικρή απόσταση, μας ακολουθούσαν οι εχθροί μου, περπατώντας στην άκρη του δρόμου.

Όσο πλησιάζαμε στο κέντρο του χωριού, τόσο πλήθαιναν οι άνθρωποι στο δρόμο, οι οποίοι, καθώς η πομπή περνούσε μπροστά τους, τη διπλάρωναν και περπατούσαν στο πλάι, μαζί της. Σε λίγο, είχαμε γίνει ένα με τον κόσμο που μας ακολουθούσε. Περπατούσαμε στριμωγμένοι πια, από το πλήθος που περπάταγε μαζί μας. Η φασαρία από τόσους ανθρώπους, ήταν μεγάλη. Από το χώμα, κάτω σηκωνότανε σύννεφο η σκόνη. Η ατμόσφαιρα είχε θολώσει τόσο, που δύσκολα διέκρινες τα φώτα, ψηλά. Στο βάθος του δρόμου, μακριά, προς τα κει που πηγαίναμε, διέκρινα μέσα από τη θολούρα, μian ανταύγεια πορτοκαλιά, που τρεμόπαιζε και σε λίγο φλόγες τεράστιες, να χοροπηδούν σε μεγάλο ύψος. Φαίνεται πως, η τεράστια φωτιά που είχαν ανάψει και στην οποία κατευθυνόμαστε, ήτανε μέρος της τελετής. Η μουσική, η οποία ακουγόταν ασταμάτητα, χανότανε μέσα στη γενική φασαρία.

Ήταν ευκαιρία να το σκάσω. Κοντοστάθηκα κι έσκυφα, κάνοντας ότι τάχα, μου

βγήκε το παπούτσι και προσπαθούσα να το φορέσω. Ο ρασοφόρος που ήταν πίσω μου, με προσπέρασε και πήρε τη θέση μου. Καθυστερήσα κι άλλο, ως που με προσπέρασε και δεύτερος. Ήμουνα τώρα δύο θέσεις παραπίσω, από κει που βρισκόμουνα πριν. Θα έκανα αυτό το παιχνίδι σταδιακά, μέχρι να φτάσω στο τέλος της πομπής. Τότε, θα καθυστερούσα πάλι και θα χανόμουνα στο πλήθος που ερχότανε από πίσω. Όμως, για να μη δώσω υποψίες, συνέχισα να περπατώ για λίγο, εκεί που είχα βρεθεί, δύο θέσεις παραπίσω.

Κοίταξα για τους διώκτες μου και είδα μόνο τον ένα, ν' αγωνίζεται να κρατήσει την επαφή μαζί μου. Όμως σε λίγο, είδα και τους άλλους να σπρώχνωνται ανάμεσα στο πλήθος που ακολουθούσε, κολλητά στην πομπή. Και ξαφνικά... είδα αυτόν που μου είχε ριχτεί πρώτος, ν' ανοίγει δρόμο ανάμεσα στον κόσμο και να πλησιάζει τον ρασοφόρο που είχε πάρει τη θέση μου.

Ήτανε φανερό, ότι δεν είχανε καταλάβει την αλλαγή. Νόμιζαν πως ήμουν εγώ... Ο άνθρωπος, κόλλησε πίσω από το ρασοφόρο και τον είδα να κάνει μια απότομη κίνηση. Αμέσως, ακούστηκε μια κραυγή, ενώ ο άνθρωπος τραβήχτηκε και χάθηκε μέσα στο πλήθος. Ο ρασοφόρος παραπάτησε, φέρνοντας το χέρι του στο πλευρό, έβγαλε κάτι άναρθρες κραυγές και γκρεμίστηκε κάτω. Έγινε αναταραχή. Πολλοί έσκυψαν πάνω του, φωνές ακούστηκαν, μια γυναίκα ούρλιαξε. Η πομπή μισοσταμάτησε, χάλασε.

Άνοιξα δρόμο και σε λίγο βρέθηκα μόνος, μακριά από το πλήθος... Κοίταξα γύρω μου. Κανένας δε μ' ακολουθούσε...

Κατευθύνθηκα προς την έξοδο του χωριού, πέρασα χωρίς κανένα πρόβλημα τα τελευταία σπίτια και βγήκα στην εσοχή. Πέταξα το ράσο κι άρχισα να τρέχω.

Μετά από μερικά λεπτά, σταμάτησα λαχανιασμένος. Μακριά, πίσω μου, έβλεπα την ανταύγεια από τα φώτα του χωριού και τη φωτιά. Άκουγα, μόλις, το βουητό του πλήθους, που χανότανε στη βραδυνή ψυχία που βασιλεύε γύρω μου. Ψηλά, έλαμπαν τ' αστέρια, σιωπηλά και αδιάφορα.

Σκέφτηκα ότι θα ήμουνα πιο ασφαλής, αν έβγαινα από το δρόμο, για την περίπτωση που θα μ' ακολουθούσαν. Περπάτησα πολλές ώρες, μέσα από χωράφια και χερσότοπους. Ευτυχώς, το έδαφος ήταν αρκετά ομαλό.

Χάραζε, όταν είδα φώτα να κινούνται μακριά, μπροστά μου. Πλησίαζα σε αυτοκινητόδρομο.

Μετά ακόμα μισής ώρας πορεία, έφτασα εκεί. Ένας φορτηγατζής, που γύρευε παρέα, με πήρε. Απόρρησε με τα χάλια μου και πώς βρέθηκα μόνος σ' αυτήν την ερημιά. Του είπα ότι χάλασε το αυτοκίνητό μου και θα πήγαινα την επομένη να το πάρω. Αν του έλεγα την περιπέτειά μου, θα με περνούσε για τρελό. Τον ρώτησα πώς λέγεται το χωριό εδώ, πιο μέσα. Δεν ήξερε κανένα χωριό εκεί γύρω και για να μην τα πολυλογώ, δε μπόρεσα ποτέ να εντοπίσω τη θέση του.

Μετά τόσα χρόνια που πέρασαν από τότε, όταν θυμάμαι όλ' αυτά, έχω την εντύπωση ότι δεν ήτανε, παρά ένας εφιάλτης. Κι ανάμεσα στις εικόνες που προβάλλονται στην οθόνη της μνήμης μου, μία μόνο με κάνει να λυπάμαι. Η εικόνα της Αγάπης.